

Sükut

– Ahmet TURGUT · 02 Haziran 2011

" SÜKUT " Sükut bedenimi ne vakit sarsa,
Zaman ne geçmekte, ne durmaktadır.
Kaybettirip bana ait ne varsa,
Bir derdin içinde buldurmaktadır.

O bir okyanustur, bense bir damla,
Gülemem bu yüzden, gülemem anla !
Çünkü etrafımı sarıp dumanla,
Gözlerimi kanla doldurmaktadır.

Öyle bir derin ki görülmez dibi,
O an her hücremin odur sahibi,
Susuz bırakılmış çiçekler gibi,
Bütün renklerimi soldurmaktadır.

Altı-üstü hepsi bir toz kadarken,
Kendinden bir lahza kaçış ararken,
Düşünüp olacak onca şey varken,
Aklım olmazları oldurmaktadır.

Unutturup sesi kulaklarıma,
Yön verip meçhule ayaklarıma,
Hükmedip titreyen parmaklarıma,
Saçlarımı tel tel yoldurmaktadır.

İptir tutduğum, ince mi ince...
Sallar beşik gibi kopmadan önce,
Terkedince gündüz, çökünce gece,
Üstüme dört yandan saldırmaktadır.

Gel beklenen çığlık, kaldır kaşımı,
Arala perdemi, sil gözyaşımı,
Görmez misin? Sükut her an başımı,
Uçsuz bir ummana daldırmaktadır.

Öyle ki bu sükut çileden çile,
Öyle bir sarar ki kolları ile,
Karıncadan çıkan bir nefes bile,
Rüzgar çanlarımı çaldırmaktadır.

Kaçırıp ruhumdan bütün neşemi,
Verir karanlığa hayat hissemi,
Sanki yerden yere vurup cüssemi,
Tozumu göklere kaldırmaktadır.

Yazımı, kışımı, güzümü değil,
Aklımı, dilimi, sözümü değil,
Yalnızca kaşımı, gözümü değil,
Vasfımı topyekün yıldırılmaktadır.

Bu yüzden dilimden hiç bir söz çıkmaz,
Bu yüzden halim yok, sabrım azdan az.
Ve her yol sonunda vardığım çıkmaz,
Azmimi hükümsüz kıldırılmaktadır.

İsmi sükunla andığın bu ben,
Umursuz haline kandığın bu ben,
Bakınca gülüyor sandığın bu ben,
Bil ki içten içe çıldırılmaktadır...

ahmet turgut atlık

01.06.2011